

Mathilda Masters & Georgien Overwater

De Keukenprins^u van
Mocano

Koekjes
voor de
Koningin

 | LANNOO

www.lannoo.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2016

ISBN 978 94 014 2385 4

D/2016/45/244

NUR 283

Omslagontwerp Studio Lannoo

Vormgeving binnenwerk Tatjana Matysik

INHOUD

HOOFDSTUK 1: Hoog Bezoek	9
HOOFDSTUK 2: Keuken of spiegelpaleis?	25
HOOFDSTUK 3: Kokkies vriendin: de koningin	31
HOOFDSTUK 4: De nieuwe kleren van de prins	46
HOOFDSTUK 5: Roojaltie kent roojaltie	57
HOOFDSTUK 6: Mijn naam is Bond	67
HOOFDSTUK 7: Inspectie van de voedingswaren	76
HOOFDSTUK 8: De grote dag breekt (eindelijk!) aan	86
HOOFDSTUK 9: Leve de koningin! Leve Kokkie!	96
HOOFDSTUK 10: Dat wat alles veranderde	107

HOOFDSTUK 11: Zowaar ik Leeuwenhart heet	114
HOOFDSTUK 12: Wat je zelf doet, doe je beter	122
HOOFDSTUK 13: Opvallend onopvallend	131
HOOFDSTUK 14: LEES DIT NIET als je <i>niet</i> wilt weten wat er met Trixie en de koningin gebeurd is!	140
HOOFDSTUK 15: Hij is terug!	149
HOOFDSTUK 16: Zoeken in de laden in mijn hoofd	159
HOOFDSTUK 17: Nog meer raadsels...	167
HOOFDSTUK 18: Het antwoord klopt (aan de deur)	183
HOOFDSTUK 19: Een mooi antwoord	186
HOOFDSTUK 20: Bekende Bloemetjes	211
HOOFDSTUK 21: Ze heeft het!	221

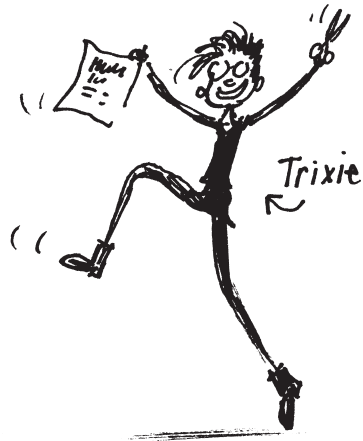
HOOFDSTUK 22: Heldenmoed	227
HOOFDSTUK 23: Redder van wat er te redden valt	230
HOOFDSTUK 24: Ik ben niet wild van wild	236
HOOFDSTUK 25: Het hoofdstuk waarin ik de hand van een prinses vasthoud	248
HOOFDSTUK 26: Ren voor je leven!	263
HOOFDSTUK 27: Prinsessen die brullen als een leeuw	271
HOOFDSTUK 28: Bevrijdingsdag	277
HOOFDSTUK 29: Roojaltie op de thee	290

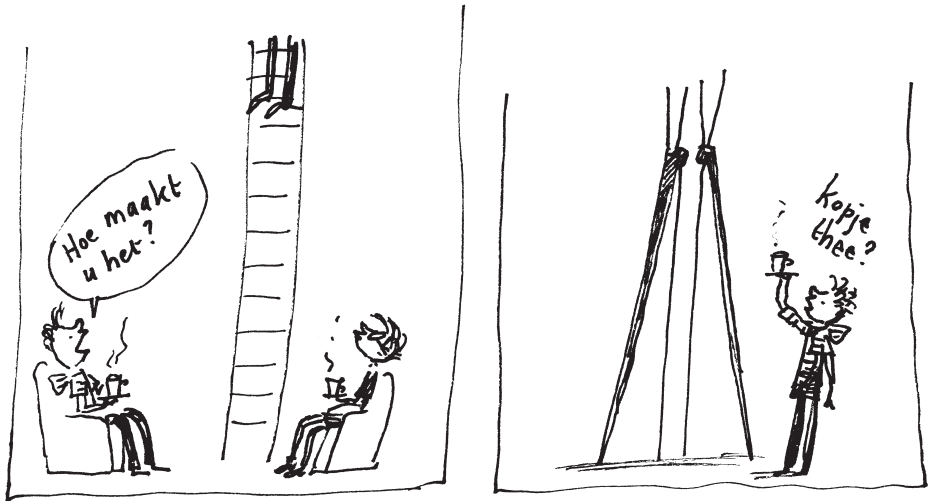
HOOFDSTUK 1

Hoog Bezoek

Heb jij het al gehoord?
Het Grote Nieuws?
Het stond op de eerste
pagina van de krant.
Trixie had het artikel
uitgeknipt. Ze was
in alle staten toen
ze het me liet
zien.

'Hoog bezoek' is geen bezoek dat op een ladder staat.
Of visite van een erg lang mens.
Of van een dame op heel hoge hakken.

Met 'Hoog Bezoek' bedoelen ze 'bezoek van een heel belangrijk iemand.' In dit geval is het een héél héél héél belangrijk iemand. Het belangrijkste bezoek dat je kunt krijgen. Niemand minder dan Hare Majesteit de Koningin komt op visite in de gevangenis.

Stel je voor! Een koningin in de gevangenis. Dat zie je niet elke dag.

Sinds het bericht in de krant stond, lijkt het wel of iedereen hier een beetje gek geworden is.

Kokkie was helemaal door het dolle heen toen ze het nieuws hoorde.

Ze deed zelfs een vreugdedansje door de keuken met Trixie. Aan het einde bogen ze diep door hun knieën. Daarbij hielden ze hun voeten gekruist. Het was een wonder dat ze overeind bleven. Daarna maakten ze een grote zwaai met hun hand, alsof ze een enorme hoed van hun hoofd haalden.

Trixie legde me uit dat het niet zomaar een buiging was. Het was een 'reverence' (spreek uit: *ré-vé-rence*). Ik moest wel drie keer oefenen voor ik het woord goed kon uitspreken.

Reverence

Een reverentie is een speciale buiging voor een koning of een koningin.

Ik heb het ook geprobeerd.

De eerste keer viel ik voorover en bezeerde mijn neus.

De tweede keer mepte ik een schaal met havermout tegen de vlakte. Dat vond Kokkie niet leuk.

(Ik wel, want ik ben geen fan van havermout.)

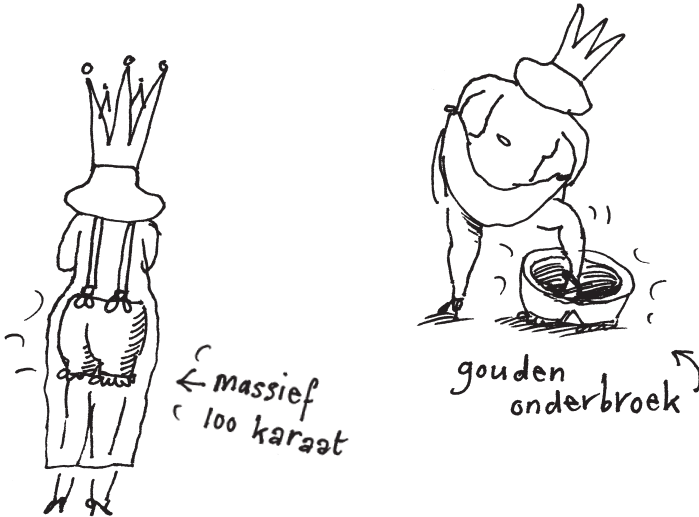
Ik heb besloten dat een reverentie iets voor Kokkie en Trixie is, maar niet voor mij.

Het is behoorlijk vervelend dat Trixie alleen nog maar over de koningin wil praten.

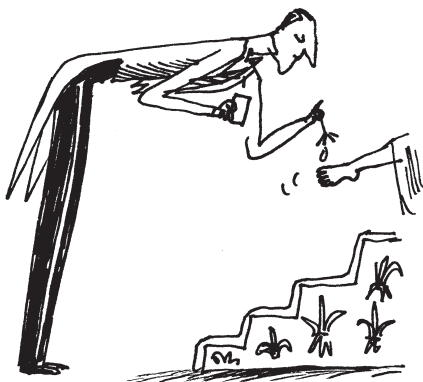
- ‘Gaan koninginnen naar de supermarkt?’

- ‘Moeten koninginnen soms plassen?’
- ‘Dragen koninginnen gouden onderbroeken?’

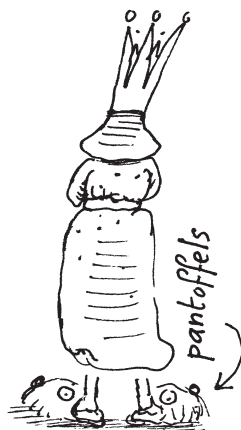

- ‘Noem je koninginnen Hare Majesteit of Sire?’
- ‘Peuteren koninginnen in hun neus?’

- 'Lakken koninginnen hun nagels?'

- 'Dragen koninginnen thuis pantoffels?'
- 'Eten koninginnen weleens boerenkool met worst?'
- 'Boeren koninginnen als ze priklimonade drinken?'

- 'Hebben koninginnen weleens jeuk?'
- 'Krijgen koninginnen luizen?'
- 'Eten koninginnen met gouden bestek?'
- 'Zijn koninginnen bang van spinnen?'

En zo gaat het de hele dag door.

Gewoonlijk maken Trixie en ik samen huiswerk aan de grote keukentafel. Zij geeft me sommen of moeilijke zinnen om te lezen. Maar nu stelt Trixie alleen nog vragen.

Ik ben niet dol op sommen of ingewikkelde vraagstukken, maar liever dat dan Trixie die aan mijn hoofd zeurt.

Trixie vertelt me ook alles over de hofhouding van de koningin. Dat zijn alle mensen die voor haar werken: lakeien, een tuinman, een kok, een kleedster, een generaal, soldaten... Een koningin heeft blijkbaar flink wat mensen nodig.

De verhalen en vragen over de koningin zijn lastig, maar het wordt helemaal vervelend wanneer Trixie begint over de jurk die ze wil dragen voor het Hoge Bezoek.

Ik heb niks met jurken. Ik draag ze nooit.

Tot nu toe droeg Trixie ook geen jurken. Maar voor het bezoek van de koningin wil ze een heel bijzondere jurk aan.

Ze laat me foto's in modebladen zien en zegt dan: 'Max, welke vind jij het mooiste?'

Ik staar naar de foto's en probeer me Trixie in een jurk voor te stellen.

Maar het lukt me niet.

Ik weet niet welke jurk ik mooi vind.

Die met bloemetjes?

Of die met ruitjes?

Of die met frulletjes aan de hals?

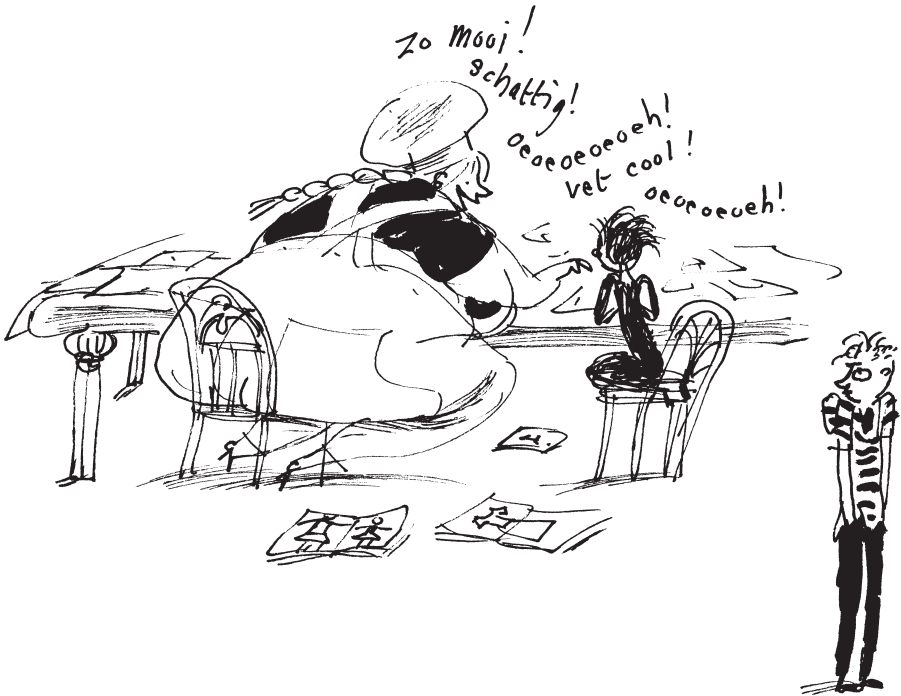
Of die korte?

Het maakt mij niks uit, het blijven voor mij toch allemaal gewoon jurken.

Als ik dan zeg: 'Die vind ik mooi', zegt Trixie: 'Echt? Dat meen je niet!'

Ik heb het opgegeven.

Trixie laat de jurkenfoto's nu alleen nog aan Kokkie zien. Samen oeh-en en ah-en ze er dan op los.

'Kijk die blauwe.'

'Oeoeoeoeoh...'

'Of die rode! Zo mooi!'

'Aaaaaaaah...'

Het lijkt soms alsof ik niet meer besta.

Gelukkig heb ik Stefaan nog om me gezelschap te houden.

Ken je Stefaan al? Nee?

Dan stel ik hem graag aan je voor.

Stefaan

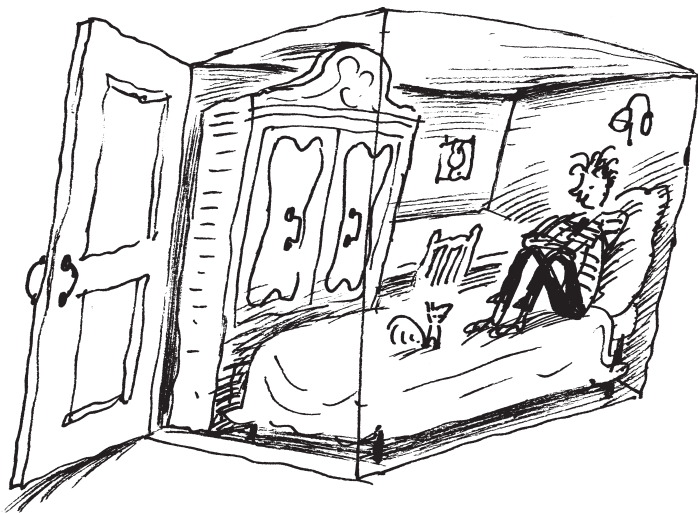
Stefaan is een eekhoorn. Hij kwam hier toevallig terecht en woont intussen al een paar maanden in mijn kamer. Zoals jullie weten is mijn kamer niet groot. Het is een voorraadkast waarin precies een bed, een tafel en een kleerkast passen. Gelukkig is Stefaan erg klein, niet veel groter dan mijn hand. Hij past gemakkelijk in mijn broekzak.

Stefaan kwam toevallig bij mij terecht. Ik vond hem in een krat bananen dat Gustaaf leverde. Toen ik een banaan uit het krat wilde pikken, zag ik een rood pluizig bolletje liggen.

Even dacht ik dat het een gigantische spin was en ik wilde al gillend wegrennen. Ik ben namelijk doodsbang voor spinnen.

Net op tijd zag ik dat het bolletje een kleine en doodsbang eekhoorn was. Ik stopte hem in mijn broekzak en nam hem mee naar mijn kamer.

Toen ik hem aan Trixie liet zien, riep ze meteen: 'Oh! Het is een Stefaan!'

Ik wilde haar uitleggen dat het een eekhoorn was en geen Stefaan, maar ze was me voor.

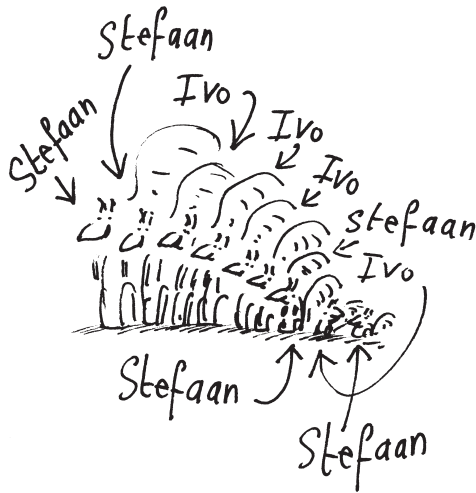
'Eekhoorns heten altijd Ivo of Stefaan', zei ze.

'Dat is gewoon zo. Als ze worden geboren, kijkt de eekhoornmoeder haar kind aan en zegt:

Jij bent een Stefaan!

of

Kijk eens aan. We hebben een Ivo!

'En de meisjes eekhoorns?' vroeg ik.

(Ik geloofde niks van Trixies verhaal.)

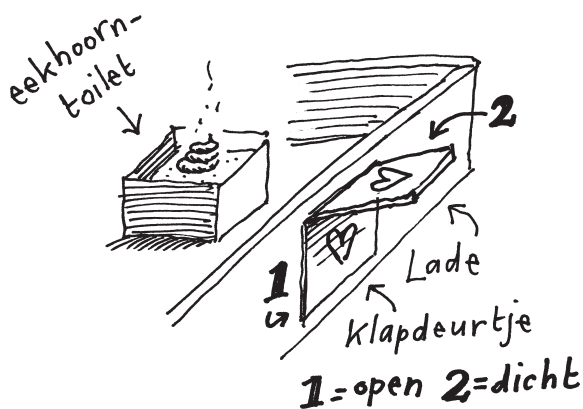
'Ivo of Stefaan', antwoordde Trixie. 'Eekhoorns maken daar geen punt van. Het is niet belangrijk of je een jongen of een meisje bent. Je bent gewoon een Ivo of een Stefaan.'

De eekhoorn werd dus Stefaan.

Samen met Trixie maakte ik een klapdeurtje in een van de laden van mijn kleerkast. Trixie bracht een figuurzaag mee en we haalden heel voorzichtig een stukje uit een la.

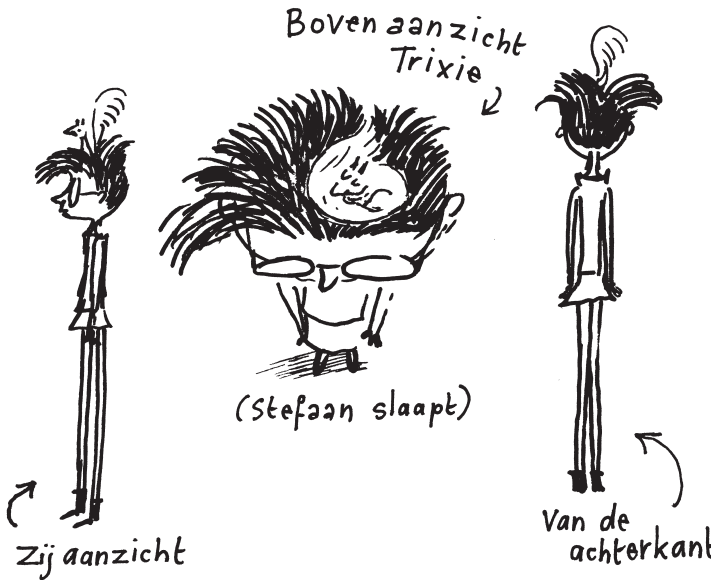
Als je niet wist dat het er zat, kon je het niet zien. Trixie legde er een oude sjaal in zodat Stefaan lekker zacht kon slapen.

In de la eronder maakten we een tweede deurtje waarop Trixie een hartje tekende. Ze zette er een bakje met zaagsel neer en legde Stefaan uit dat hij daar zijn keutels moest deponeren. Het leek wel of Trixie wist hoe ze met eekhoorns moest praten, want Stefaan had het meteen door. Hij legt zijn poepjes netjes in het bakje en één keer per week maken we het schoon. Gelukkig stinken eekhoornkeutels niet heel erg.

Ik had Stefaan weliswaar gered uit de bananen, maar Trixie werd zijn allerbeste vriendin. Zodra zij binnenkwam, kroop hij bij haar op schoot. En nog liever kroop hij in haar haren. Daar maakte hij een soort nestje waar hij de hele tijd lag te slapen.

Het zag er grappig uit, Trixie met een eekhoorn op haar hoofd. Net alsof ze haar haren rood geveerd had.

Af en toe voelde ik een steekje in mijn hart. Niet van een wesp of een mug, maar een steekje van jaloezie. Ik wou dat hij net zo dol op mij was als op Trixie. Maar Stefaan was zo grappig dat ik niet echt boos op hem kon zijn.

